

Júlia

Világszerte Nr. 1

A DI SIONE CSALÁD

Sharon Kendrick
Reptéri kaland

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019
A JÚLIA 679. eredeti címe: *Di Sione's Virgin Mistress*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Continuity)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 679. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-748-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Szintiszta adrenalin lüktetett Dante di Sione ereiben, amikor átvágott a kis reptér terminálján. A homlokán verejték gyöngyözött, a szíve erősen kalapált. Mintha rohant volna. Vagy épp most szállt volna ki egy igen szenvedélyes hölgy ágyából. Holott nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára nővel.

A homloka ráncba szaladt. Tényleg, mikor is? Az elmúlt hetek nagyon zűrzavarosan teltek, beutazott több kontinenst, az időzónákat, ahol megfordult, már nem is számolta. Persze a legtöbb országba teljesen feleslegesen repült el, hogy aztán végül itt kössön ki, a Karib-szigetvilágban.

És mindezt azért, hogy megszerezzen egy felbecsülhetetlenül értékes ékszert, amelyre a nagyapja mindenképpen igényt tartott. Hogy miért, azt az öreg nem kötötte az orrára.

Dante szíve elszorult.

Egy haldokló utolsó kívánságát teljesíti éppen.

De a legjobban nem is az zavarta, hogy vállalnia kellett ezt a megbízást a nagyapja kedvéért, aki apja helyett apja volt, hanem az, hogy a küldetés hatására újra feltámadt a kalandvágya, pedig egyszer már sikerült elfojtania. Dante minden porcikája tiltakozott azellen, hogy visszatérjen választott lakhelye, Párizs taposómalmába.

Sokkal jobban élvezte a kutatóexpedíciót, mint gondolta volna. Ujjai erősen szorították az utazótáskát, melyben a tiarát vitte. Most már csak annyi a feladata, hogy eljusson New Yorkba, a nagyapja betegágyához, és átadja neki az ékszert.

Dante nyelt egy nagyot. A szája szörnyen kiszáradt. Szüksége volt egy italra vagy bármi másra, ami feledteti vele, hogy az adrenalinszintje hamarosan jelentősen visszaesik majd.

Figyelmesen körülnézett a reptér épületében. A kis csarnok tele volt a szokásos alakokkal, akiket úgy vonzottak az efféle álomszigetek, mint éjjeli lepkét a lámpafény. Valószínűleg valami reklámkampány fotózása zajlott nemrég errefelé, mert a barnára sült gazdagok és szépek mellett egy sor fotómodell is összegyűlt. Fiatal, karcsú teremtések, akik apró sortokban mutogatták lélegzetelállítóan hosszú lábukat. Valamennyien jókora karimájú szalmakalapot viseltek gondosan eligazítva a fejükön, de Dante nemcsak az elbűvölően fitos orrukat csodálhatta meg a kalap alatt, hanem telt ajkukat is, melyet várakozóan csücsöríteni kezdtek, amint ő feléjük fordult.

Dante felsóhajtott. Bármennyire kiéhezett volt is, az efféle átlátszó manőverek nagyon untatták. Talán fel kellene hívnia Renét a párizsi irodában, hogy tájékoztatást kérjen, mi újság odahaza...

Ekkor egy másik fiatal hölgyre tévedt a pillantása, aki oldalt foglalt helyet. A lány szőke volt, és a többi várakozóhoz képest feltűnően fehér bőrű. Majdhogynem áttetsző volt ez a bőr, mintha eddigi életét nem is az árnyékban, de egyenesen a víz alatt töltötte volna, és csak most bukott volna fel a mélyből. Talán ezért is tekert a válla köré egy puha kasmírsálát, mintha fázna. A bár közelében üldögélt, előtte egy pohár érintetlen rozé pezsgő állt a pulton.

A pillantásuk találkozott, és ekkor a lány hirtelen az italért nyúlt, de még mindig nem itta meg. Most a poharat bámulta merőn, mintha csodálkozna.

Vajon mi ragadta meg Dantét ebben a nőben? A félnéksége talán... Ami azt illeti, régóta nem találkozott ezzel a nőtípussal. Abban a világban, ahol élt, nem nagyon voltak ilyen finom, légies, félnék lények.

Néhány lépéssel odament a különös szépséghez, és letette barna táskáját a földre, a lány hasonló táskája mellé.

A nő felnézett rá hosszú, ívelt pillái alól, és Dantét szíven ütötte finom szépsége.

– Üdv! – köszönt rá.

– Üdvözlöm! – jött a válasz brit akcentussal.

– Nem találkoztunk mi már valahol?

A lány zavarba jött, az ajkába harapott, de aztán összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

Selymes, világosszőke tündérhaja csak úgy röpködött keskeny válla fölött.

– Nem, nem hinném. Sőt egészen biztos vagyok benne. Magára emlékeznek.

Dante nekitámaszkodott a pultnak, és elmosolyodott.

– Mégis úgy bámult rám egy pillanatig, mintha már ismernénk egymást.

Willow nem felelt. Túlságosan össze volt zavarodva. És túlságosan vonzódott ehhez az emberhez, ami jócskán elbizonytalanította. Még szép, hogy megbámulta, ki ne bámulna meg egy ilyen férfit?

Érezte, hogy a teste libabőrös lesz, így szorosabbra húzta a vállán a sálát, és önkéntelenül megborzongott, amikor a pillantásuk megint találkozott. Nem is kérdés, ez az ismeretlen volt a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkozott. Pedig Willow már csak a szakmájából adódóan is csupa tökéletes férfival volt körülvéve. A pasi lezser ruházata egyáltalán nem tévesztette meg. A gazdagok tipikus hanyagságával öltözködött, és az egész megjelenésére ez volt jellemző. Mintha csak most kelt volna ki az ágyból. Valószínűleg nem is a sajátjából...

Hosszú, izmos lábát, keskeny csípőjét kopott farmer fedte, izmos mellkasát pedig gyűrött vászoning, mégis messziről érződött rajta a pénz és a hatalom szaga.

Ragyogóan kék szeme izgalmas ellentétben állt szénfekete, a gallérjáig érő hajával, aranybarna bőre mediterrán gyökerekre vallott. De a hanyag, aranyifjús külső mögött kőkemény jellem rejtőzött, ebben Willow egészen biztos volt. Ám ez csak még inkább hangsúlyozta az idegen rosszfiús sármját.

Willow rendszerint nem bukott erre a típusra, elsősorban azért nem, mert mindig elbizonytalanodott az ilyen emberek jelenlétében. Talán a hosszú betegsége tette ilyen bizonytalanná. Vagy az, hogy csak lányiskolákba járt.

Felnőttkoráig kizárólag nők vették körül, férfival gyakorlatilag csak akkor találkozott, ha orvoshoz vitték.

Évekig be volt zárva egy védett kis burokba, nem csoda, hogy olyan fontos volt számára a biztonság.

De vajon mit látott meg pont ebben a fickóban? Miért pont miatta kezdett el úgy verni a szíve, hogy majd kiugrott a helyéről?

A férfi még mindig kérdően meresztette rá hihetetlenül kék szemét, Willow pedig azon töprengett, vajon hogyan reagálnának a nővérei hasonló helyzetben. Az biztos, hogy nem ülnének ilyen dermedten, hanem hanyagul megvonnák formás, napbarnított vállukat, tennének valami frappáns megjegyzést, esetleg felhajtának a pezsgőt, és kokettálva a férfi felé intenének az üres pohárral.

Idegesen forgatta ujjai között a hosszú és elegáns pezsgőspoharat. Tégy úgy, ahogy ők tennének, biztatta magát. Tégy úgy, mintha naponta szólítanának meg hozzá hasonló, lehengerlő férfiak!

– Egészen biztos vagyok benne, hogy maga hozzászokott a bámuló tekintetekhez – mondta, és próbált csúfondáros hangot megütni. Aztán felemelte a poharát, és ivott egy korty pezsgőt. Majd még egyet, és egy harmadikat is. Még néhány pillanat, és Willow boldogan állapította meg, hogy máris sokkal oldottabb.

– Ez igaz – ismerte el az idegen, akinek ajka körül mosoly játszott. – Mit iszik? – kérdezte, miközben felkapaszkodott Willow mellé az egyik bárszékre.

A lány megrázta a fejét, és halkán felnevetett.

– Igazán kedves, de nem akarom túlzásba vinni. – A testét máris elöntötte a jóleső melegség, és a fejét is kellemesen könnyűnek érezte. Ezért nyilván a pezsgő volt a felelős. – Tudja, reggeli óta nem ettem egy falatot sem, úgyhogy biztosan nem iszom többet.

– Ó, én igazából csak arra voltam kíváncsi, hogy jó-e – mosolygott Dante, és ezzel még inkább zavarba hozta a lányt.

– Igen, hát persze... Milyen buta vagyok! – Willow arca égett, miközben újra belekortyolt a pohárba. – Ez a legjobb pezsgő, amit valaha ittam.

– Vagyis bevett szokása, hogy a reptereken pezsgőt kortyolgat, csak így, magányosan?

– Nem. Ez különleges alkalom. Egy megbízás végét ünneplem.

Dante tudta, azt várják tőle, hogy megkérdezze, miféle megbízását, de csak azért sem tette. Félt,

hogy untatná a válasz. Sok mindenre kíváncsi volt, de a lány karrierjének összefoglalójára végképp nem.

Ezért aztán a pultozhoz fordult, kért egy sört, majd hátradőlt, hogy alaposan elmerülhessen a szemközt ülő éteri szépség csodálatában.

A hajánál kezdte. A szőke zuhatag elvarázsolta. A szőkék voltak a gyengéi, no, nem mintha egy barnát vagy egy szenvedélyes vöröst kilökött volna az ágyából. Mégis a szőke nők voltak rá a legnagyobb hatással, úgy vonzódott hozzájuk, mint éhes medve az aranyló mézhez.

Így közeletről nézve a lány inkább érdekes volt, mint szép. Finom bőre csaknem áttetszően fehér volt, a szeme szürke, mint a ködös téli égbolt Anglia fölött.

Az arca szív formájú, az ajka feltűnően telt – vagy csak azért látszott annak, mert a lány nagyon vékony volt. Talán túl vékony is. Szűk farmert viselt, melynek zsebeit hímzett pávaszemek díszítették, és széles övet, mely szépen hangsúlyozta darázsderekát. Többet nem látott belőle a fölöttébb zavaró kasmírsál miatt, amibe a felsőttestét burkolta.

Hogy miért éppen hozzá ment oda, és miért nem valamelyik harsányabb szépséghez, akik a jelek szerint sokkal lelkesebben fogadták volna a közeledését, Dante maga sem tudta volna megmondani. Ez a lány egyáltalán nem örült neki, inkább úgy viselkedett, mint egy csapdába esett, rémült kis állat.

Talán azért választotta ki éppen őt, mert a szép ismeretlen olyan volt, mintha nem is e világról való lett volna. Idegenként hatott itt, ebben a harsány környezetben, ahogy Dante is mindig idegennek érezte magát, bárhol is járt.

Vagy csak el akarta terelni a saját figyelmét arról, mi jön azután, hogy ezt az átkozott tiarát visszaviszi New Yorkba?

A nagyapja egészségi állapota már régóta aggasztotta Dantét. Nehezen tudta volna az életét elképzelni *Nonno* nélkül – testvéreivel így becézték az öreget. Ezt a bölcs és erős férfit, aki a sok hibája és a vad természete ellenére mindig elfogadta és szerette őt.

De még nem New Yorkban van, hanem egy karib-tengeri szigeten, méghozzá egy különleges szőke szépség oldalán! Csoda, hogy meglódult a fantáziája? Pedig a lány a legkevésbé sem bátorította.

Dante ahhoz volt szokva, hogy az első lépést a nők teszik meg. Ez rendkívül kellemes volt a számára, hiszen így tiszta lelkiismerettel tudott véget vetni a kalandnak. Szerette az öntudatos, határozott nőket.

Ez a hallgatag, félénk teremtés azonban egészen más volt, és talán épp ezt találta benne olyan vonzónak. Hogy újfajta kihívásokat ígért, és mindenekelőtt kikapcsolódást.

– Halljuk, mit keres itt? – tette fel a kérdést mosolyogva. – Már úgy értem, leszámítva a kézenfekvő választ, hogy repülőre vár.

Willow a kezét bámulta, és azon rágódott, mit felelnének a testvérei az ő helyében. A három okos és szép nővére, akiknek a szótárából teljességgel hiányzott a *félénk* és a *tépelődő* szó. Nekik biztos lett volna a tarsolyukban egy jól hangzó, szellemes válasz, aminek hallatán a jóképű idegen hátraveti a fejét és felkacag.

Ő meg még mindig azon rágódott, hogyhogya épp őt szólította meg a férfinemnek ez a pompás példánya.

Mert alaposabban megnézve a fickó még lenyűgözőbb volt, mint távolról. Valósággal sugárzott belőle az erő, az energia. A legfigyelemreméltóbb a szeme volt. Willow még sosem látott ilyen szempárt. Kékebb volt, mint a trópusi égbolt, kékebb, mint a karibi lepkék, melyek a langyos estéken tovaröppentek. Sugárzó, ugyanakkor erőteljes kék. Kemény, mint az acél.

Most is így nézte a lányt, ilyen éles, vizsla pillantással. Willow úgy érezte, egyenesen a szíve mélyére tekint.

Eldicsekedhetett volna vele, hogy stylistként élete első nagy divatfotózását sikerült lebonyolítania, méghozzá igen nagy sikerrel. De bármennyire is örült ennek, mégsem lehetett maradéktalanul boldog, tekintve, mi várt rá odahaza, Angliában.

Egy újabb esküvő! A szerelem és a romantika újabb nagy ünnepe, ahol megint csak nem ő lesz a

főszereplő, hanem valaki más.

Willow a szerelem kergetése helyett szépen visszatér a szülői házba, mely az elmúlt évtizedekben a menedéke és a börtöne volt egyben. Aggódó szülei és testvérei karjába. Vissza abba az életbe, ami nem is állhatna távolabb a nagyvilági, csillogó munkájától.

Ha annyira vágysz rá, miért nem adsz az életednek egy kis csillogást? – szólalt meg az agya leghátsó zugában egy merész hang.

Sosem látta még ezt az embert, és valószínűleg nem is fogja látni soha többé. Mi akadály, hogy életében először eljuttassa a végzet asszonyát? A szenvedélyes, magabiztos nőt, aki tudja, mit akar?

Végére is három éve dolgozik a divatvilágban, elég ideje volt megfigyelni, hogyan pózolnak és flörtölnek a világ legszebb női. Hogyan adják a kihívó, buja nőt, akinek láttán elakad a férfiak lélegzete.

Miért ne tehetne úgy, mintha modell volna, a vonzó ismeretlen pedig a kamera?

Legalább egyszer megpróbálhatna olyan lenni, amilyen mindig is szeretett volna. A szelíd, félénk, jó kislányos Willow Hamilton is elhitetheti talán néhány órára, hogy olyan, mint egy átlagos huszonéves.

Elgondolkodva körözött ujjával a pezsgőspohár peremén.

– Egy reklámfotózásra jöttem ide.

– Ó! Szóval akkor fotómodell. – Dante rövid szünetet tartott, és a lánynak hirtelen az a benyomása támadt, hogy csalódott. Ezek szerint nem szereti a modelleket? Ha ez igaz, akkor még különlegesebb ember, mint gondolta.

– Talán úgy nézek ki? – mosolyodott el kihívóan, és nagy meglepetésére nem is esett annyira nehezére.

– Nem tudom, hogyan lehet jól válaszolni egy ilyen kérdésre.

– Tényleg? Hogyhogy?

Dante szeme megvillant.

– Ha nemet mondok, azzal megsérthetem, hiszen akár úgy is értheti, hogy nem találok elég szépnek. Ha igen, ismét csak megsértődhet rajta, és azt kérdezheti: Hát ennyire nyilvánvaló?

Willow önkéntelenül is elnevette magát, pedig nem volt az a fajta, aki folyton kacarászik. Egyszerre kellemes izgalom fogta el. A férfi viselkedése egyértelmű érdeklődésről tanúskodott, szóval a jelek szerint egyáltalán nem is csinálta olyan rosszul ezt a flört nevű, közkedvelt társasjátékot.

– Köszönöm az őszinte választ. Akkor most nyugodtan belemerülhetek a gondolataimba.

– Miért mondja ezt?

– Mert ezek szerint olyan kiszámítható vagyok, hogy egyedül is lefolytathatja a párbeszédünket. A jóképű ismeretlen szeme meglepetten és elismerően csillant fel.

– Isten ments! Nagy veszteség érne, ha nem élvezhetném továbbra is a társaságát. Hogy hívják?

– Willow. Willow Hamilton.

A férfi szemöldöke a magasba szökött.

– Ez az igazi neve?

– Már mint hogy Hamilton?

– Nem. Őszintén szólva, a Willow-n csodálkoztam.

– Nos, igen. Egészen úgy hangzik, mint egy becenév, ugye? Pedig igazi. A családban az a szokás, hogy a gyerekek természet ihlette neveket adnak a szülők.

– Úgy érti, hogy például egy hegyről vagy folyóról nevezik el? – A férfi elhallgatott, amikor meghallotta Willow meleg kacagását.

– Nem, annyira elszálltak azért nem vagyunk. A nővéreim neve Flora, Clover és Poppy. És mindhárman nagyon szépek – tette hozzá halkabban.

Dante elvigyorodott.

– Most azt kellene mondanom, hogy hiszen maga is nagyon szép. Mire maga azt válaszolná...

– Látom, tényleg hagynom kellene, hogy önmagával beszélgesse! – csattant fel ingerülten a lány.

– Ó, nem. Vannak dolgok, amiket ugyan egyedül is csinálhatunk, de kettesben sokkal

kellemesebb. A beszélgetés is ilyen, nem gondolja?

Bár Willow-nak még sosem volt párkapcsolata, és az élete jó részét bezárva töltötte a betegsége miatt, annyira azért még ő sem volt világtól elrugaskodott, hogy ne értse a célzást. Annál is inkább, mert olyan környezetben dolgozott, ahol különösen gyakran röpködtek szexuális témájú megjegyzések. Ennek ellenére elvörösödött, ami nagyon bosszantotta. A poharáért nyúlt, ám ekkor a férfi megfogta a kezét. Willow-nak az az érzése támadt, mintha a kézfeje ezernyi idegvégződésből állna, amelyek egyszerre kezdtek el bizseregni. Lenyűgözve bámult az olajbarna színű ujjakra, melyek éles ellentétet képeztek az ő fehér bőrével, aztán felnézett a férfira, aki lassan megrázta a fejét.

– Ne! Ritka tünemény manapság az olyan nő, aki még képes elpirulni. Semmi oka a szégyenkezésre, higgye el. És nem érdemes a zavarát alkoholba fojtania, mert csak még rosszabb lesz a helyzet.

– Maga a női nem nagy szakértője lehet – szúrta oda epésen Willow, de valamiért nem tudta magát rávenni, hogy elhúzza a kezét.

– Ó, én igen sok mindenhez értek.

– Viszont a tapintat nem erőssége, ha jól látom.

– Valóban nem – ismerte el Dante, és olyan mosolyt villantott a lányra, hogy Willow minden porcikája beleremegett. – A tapintat és az óvatosság valóban nem az én világom.

Willow lesütötte a szemét, ám ebben a pillanatban hangoskodás támadt a terminál túlsó felén. Egy kisfiú kezdett teljes erejéből bömbölni, és apró öklével püfölte az anyját, aki zavartalanul csacsogott tovább a mobilján.

Nézz már rá, és foglalkozz vele egy kicsit! – dühöngött magában a lány, aki nem értette, miért szül gyereket az, akinek nincs türelme a kicsikhez. Ahogy Mr. Kékszemuire sandított, látta, hogy a férfi az óráját nézi, és ráébredt, hogy már nincs vesztegetni való ideje. Minden percet ki kellene használnia, hogy folytassa a beszélgetést ezzel a vonzó idegennel. Milyen fantasztikus lenne, ha azzal a tudattal mehetne haza, hogy életében először sikerült legyőznie a beteges félnétségét!

Milyen boldogító is lenne végre igenlő választ adni a szokásos kérdésre: *Na, van már valaki a láthatáron, Willow?*

– Hogy hívják? – kérdezte könnyedén, mintha csak véletlenül jutott volna eszébe a kérdés, és gyorsan visszahúzta a kezét, még mielőtt a férfi húzta volna el a magáét.

– Dante.

– És a vezetékneve?

– Di Sione – fűzte hozzá kissé kelletlenül az ismeretlen, majd ivott egy korty sört, és kivárt. Csak reménykedni tudott, hogy ez a félénk angol virágszál még sosem hallott az ő botrányos életvitelű családtagjairól. Hogy nem bújt ágyba az ikertestvérével, és semmilyen más módon nem került kapcsolatba a világon szanaszét élő fivéreivel és nővéreivel.

A lány szelíd, szürke szemében nem csillant felismerés. Olyan őszintén viszonzta Dante kutató pillantását, hogy a férfi legszívesebben előrehajolt volna, és szájon csókolja.

– Próbálok kideríteni, miféle reakciót vár tőlem – mondta Willow a férfi nagy meglepetésére. – De egészen biztosan nem fogom megjegyezni, hogy a neve olasz eredetű, hiszen ez teljesen nyilvánvaló. Inkább azt mondom, hogy különleges és szép csengésű név. *Di Sione*... – Willow elmosolyodott. – A végtelen tenger jut eszembe róla, cseréptetős, terrakottaszínű épületek és sötétzöld ciprusfák... Nos, mit szól? Kielégíti a választ? Vagy megint nagyon kiszámítható voltam?

Beletelt pár másodpercbe, mire Dante válaszolni tudott.

Ez a lány... Olyan különleges, olyan rendkívüli! Mintha egy izzasztó és zűrzavaros hajszát követően egyszerre rátalált volna egy kellemes, árnyas pihenőhelyre.

– Nem, most kicsit sem volt kiszámítható – állapította meg reszelős hangon. – De azért azt sem mondhatnám, hogy kielégítő lett volna...

Dante közelebb hajolt, és orrát finom, sós tengerillat csapta meg. Mintha Willow nemrég még a tengerben úszott volna. Önkéntelenül is feltámadt a kíváncsisága, vajon mit rejteget a lány a sálja alatt. Hogyan festene, ha csak világosszőke tündérhaja takarná a vállát és a testét?

– Kielégítésről csak akkor lehetne beszélni, ha megnyitná azt az imádni való ajkát, és idehajolna, hogy megcsókolhassam.

Ezzel a megjegyzéssel garantáltan sikerült meglepetést okoznia a lánynak.

Willow-nak a lélegzete is elakadt. Hirtelen úgy érezte, mintha milliónyi ujjbegy cirógatná a testét. És még mielőtt belegendolhatott volna, okos dolog-e, amire készül, lehunyta a szemét, és előredőlt. A következő pillanatban megérezte a férfi száját az ajkán. Aztán a nyelvét a szájában...

Vajon a pezsgő tette, vagy a vágy, hogy kitörjön a börtönéből, és végre szabad legyen? Egyszerűen el akarta feledni a múltat, mert nem akart többé az a törekeny virágszál lenni, aminek gyerekkora óta tartották?

Ebben a pillanatban nem Willow Hamilton volt, hanem egy karibi szépség. Egy a híres topmodellek közül, akiket ő készített fel a fotózásra, akiket ő változtatott a végzet asszonyává. És nem is itt ül a bárnál, hanem csipke fehérneműben fekszik egy mennyezetes ágyon, és a férfi ujjai bebarangolják a testét...

Willow teljesen átadta magát a vad fantáziálásnak, ám az érzéki, rózsaszín ködöt, melyben elmerült, végül valami durva, erős, recsegő hang tépte szét. A reptéri hangosbemondó! Beletelt vagy öt másodpercbe, mire felfogta a hallott szavak értelmét, és egyszerre nagyot ugrott a szíve.

– Ez az én gépem – suttogta kifulladásra. – De mi az, hogy utolsó figyelmeztetés? Az eddigieket miért nem hallottam?

Kelletlenül lecsusszant a bárszékről, és majdnem elesett, mert a lába nem tudta mindjárt megtartani, és a retiküljéből előhúzta az útlevelét.

– Azt hiszem, mindketten tudjuk, hogy miért – mondta a férfi.

A szeme kihívóan megvillant, de a tekintete elárulta, hogy gondolatban máris nagyon messze jár.

Így a legjobb, gondolta Willow bátran. Hiszen ő csak egy idegen; tökéletes ahhoz, hogy gyakorolja rajta egy kicsit a flörtölést a reptéri várakozás közben, de ennyi.

Ha egy csöpp esze van, a most szerzett tapasztalatait nem hagyja feledésbe merülni, hanem a megerősített önbizalma segítségével fejest ugrik egy új, izgalmas jövőbe. Ezek még mindig jobb kilátások, mint a névjegyek gyors cseréje után abban reménykedni, hogy a férfi valamikor jelentkezni fog.

Willow a lelki szemeivel már látta is magát, ahogy a telefonra vár, és közben mentségeket eszel ki Dante számára, hogy miért nem hívta még.

Milyen megalázó lenne! Hiszen Dante di Sione egészen más kategória, mint ő, és nyilván csak unalmában ment oda hozzá, hogy valamivel agyonüsse az időt.

Willow felkapta a táskáját a földről, aztán még egyszer belenézett a mélykék szempárba, és könnyedén csak ennyit mondott:

– Isten vele, Dante! Örülök, hogy megismerhettem. Tudom, ez így nem túl eredeti, de legalább igaz. Jó utat, bárhová is tart...

Majdnem kezet nyújtott búcsúzóul, de szerencsére az utolsó pillanatban rájött, mennyire bénán nézne ki ez a gesztus. Úgyhogy inkább sarkon fordult és elszáguhdott. A szíve még akkor is a torkában dobogott, amikor leült a helyére a repülőgépen.

Mostantól remélhetőleg képes lesz arra összpontosítani, ami előtte áll, ahelyett hogy a múlton rágódna. Nevezetesen a nővére küszöbönálló esküvőjére és arra a borzalmas koszorúslányruhára, amit a nagy eseményen viselnie kell.

Útközben unottan végiglapozta az összes újságot, amit talált, a hátralévő néhány órát pedig átaludta. Így csak a leszálláskor, a Heathrow repülőtéren vette észre, hogy az a barna táska, amit a felszálláskor sietve begyömöszölt a feje fölötti csomagtérbe, nem az övé.

Hasonló formájú volt, és ugyanolyan árnyalatú barna bőrből készült, mégsem az volt. Sokkal puhább, és a csat alatt aranyszínű monogram csillogott: D. D. S.

Willow nyelt egy nagyot, a szíve hevesen dobogott. *Dante di Sione.*